

geligt. — Jeg skal overlade til det ærebe Medlem, som fører Ordet paa samtlige Forslagsstilleres Begne, at imødegaae den ærebe Ministers Udtalelser med Hensyn til Sagen i dens større Almindelighed, idet jeg nemlig antager, at han i denne Henseende vil komme til det samme Resultat som jeg, nemlig at noget Saadant som det, den ærebe Minister har villet see i Forslaget, aldeles ikke er tilstede deri. — Jeg skal dog endnu, inden jeg slutter, gjøre en Bemærkning, og det er den, at jeg ikke tænker saa lavt om en Commissions Medlemmer, om de Mænd, som kunne faae dette Tillidsbæver, at de, idet de vare udnævnte til denne Commission, skulde føle sig drevne til at ville omstyrte noget Brugbart, fordi det var gammelt, at de vilde føle sig drevne til at maatte gjøre Forslag til noget Nyt, selv om de ikke skulde anerkjende, at det var det Rigtige, det Gode og det Bode. Jeg kan ikke tænke mig, at disse Mænd kunde lade sig paavirke saaledes af Stemninger i Folket eller i Pressen, eller hvor det nu ellers skulde være, at disse Stemninger skulde htre sig, at de skulde fremstille noget Nyt for ikke at føle sig compromitterede. Derfor som Commissionen kan komme til at dømme saaledes om Sagen, at den maa erkjende, at det er det Gavnligste at forandre ved det Gamle, hvad der kan trænge til at forandres, har den ikke compromiteret sig; det er min Overbeviisning. Det, der er det Vigtige at faae frem, er Sandheden, men ikke noget Nyt. Jeg vil iøvrigt heller ikke antage, at den ærebe Minister har meent det saa strengt, som det lød, men at han mere har tænkt sig det som Noget, der muligt kunde indtræffe, og som han vilde beklage i flere Henseender. Jeg skulde beklage det i lige saa høi Grad som han, men jeg er overbeviist om, at de Mænd, som vi vælge til at sidde i Commissionen, ikke ville være saa svage, at de skulde lade sig drive til noget Saadant. — Naar jeg altsaa skal slutte, skal det være med den Bemærkning, at hvad mig angaaer, saa har det været min Hensigt med at tiltræde dette Forslag, at skaffe Dphsninger tilstede for Thinget, saaledes at det ikke staaer værgeløst ligeoverfor de Paastande, der fremkomme fra den i disse Sager mere kyn-dige Regjering; thi saaledes er vor Stilling

nu. Det har jeg seet i det Udvalg, af hvilket jeg er Medlem, og jeg antager, at jeg i den Henseende forstaaer ligesaa meget som en heel Deel af Thingets Medlemmer, men naar jeg undtager det Par enkelte Mænd, til hvilke jeg tidligere hentydede, og som have været i disse Livsstillinger, troer jeg, at den store Fleerhed ikke vil være gunstigere stillet end jeg og Flere i Udvalget. Det er altsaa Sandheden og en grundigere Erkjendelse af disse Forhold, som jeg tilstræbte ved Forslaget, men ingenlunde nogen af alle de Ting, som Ministeren syntes at ane og fremstille for Folkethinget som noget Afstrækkende, hvorfor det ikke burde gaae ind derpaa. Jeg er glad ved at have været Medforslagsstiller af dette Forslag, hvorledes Udsaldet af Sagen end bliver; thi jeg er overbeviist om, at før Dphsninger, erhvervede paa denne Maade, nemlig gennem Thingets Medlemmer, foreligge, er det umuligt at komme til noget nyt Grundlag for vor hele Administration. Maafløe det, naar Undersøgelsen har fundet Sted, vil vise sig, at man ikke engang da kan komme dertil, men saa kan Agitationen i denne Henseende faae en Ende, og det er ogsaa en Fordeel.

J. A. Hansen: Jeg skal begynde med at erklære, at jeg i alt Væsentligt fuldstændigt slutter mig til, hvad den ærebe sidste Taler nu sagde. Angaaende hele Spørgsmaalet har jeg ikke hørt ham sige Noget, der i nogen væsentlig Grad er forskjelligt fra min Betragtning af denne Sag. Det er min bestemte Tro, at der her i Landet er for mange Embedsmænd, at vi have et altfor stort Embedsmassineri, og det er min Overbeviisning, at den store Fleerhed af det danske Folk har samme Tro som jeg. Da Thinget viste mig den Ære at vælge mig ind i dette Bønningsudvalg, og jeg der meer end de øvrige Medlemmer af Thinget skulde deeltage i at behandle disse Bønningslove, maatte jeg sige mig selv, at det derefter maatte være min Pligt at see at gennemføre, saavidt det var mig muligt, hvad jeg ansaae for at være det Rette, en endnu hyderligere Indskrænkning i vort hele Embedsmassineri end den lille Indskrænkning, — som jeg iøvrigt ogsaa skal hde min Aerkjendelse — der findes i de forelagte